

Šestá kapitola

Jakkoliv byly Daleké kraje zvláštní a divotvorné, i zde slunce vycházelo a zase zapadalo a právě se koulelo za horizont, když Tallenna uslyšel volání Yannovo volání pláňového psa, kterak se rozléhá lesem.

Na moment se zarazila a vyřkla pár slov, čímž přivolala jednoduché kouzlo, která vyšlo ze slov a načrtlo lesem zářící vlákno, které mohla vidět jen ona.

Ostražitě následovala vláknou opatrně našlapujíc krajinou stále ne zcela známou pro někoho narozeného ve městě, jako byla ona, i přes roky strávené na výpravách v divočině.

O pár minut později se vynořila na mýtině a našla Yanna sedět na kmeni padlého dubu, připravujícího se vydat další zavytí.

Privítal ji. „Jsem rád, žes to přežila. Když ses mi během toho chaosu ztratila, dělal jsem si starosti.“

„Poradila jsem si. Přišlo mi rozumné seslat plášť neviditelnosti a zmizet.“

„Nevíš, co se stalo s Draagem? Naposledy, když jsem jej viděl, plnil celou síň plameny. Musel jsem vyskočit oknem, abych se vyhnul jednomu takovému zášlehu.“

Tallenna se hořce usmála. „Naposledy, když jsem jej viděla, byl na ulici a hledal dívku, která odmítla jeho nabídku přípitku.“

„Občas si říkám, proč se s ním spolčujeme.“

„Já také. V tomto světě jsou věci, které dávají pramálo smyslu a tohle je jedna z nich.“

Yann, zdálo se, stále přemýšlel o odpovědi, když se Kopec, Lopata a opice vynořili z podrostu a doklouzali napůl cesty k Yannovi a Tallenně.

„Co se to tam sakra stalo?“

„Draag.“ Odpověděli Yann a Tallenna jednohlasně.

„Slyšíte zvuky vycházející z lesa,“ řekne jim Otec všehomíra.

„Někdo se blíží. Na kraji mýtiny se objeví postava.“

Kývne na Válečníka.

Válečník nafoukne hruď. „Již více nečekejte. Draag se vrátil. Pojdme pokračovat v naší výpravě za slávou a bohatstvím. Vyjdeme se na pochod!“

„Pochod kam?“ ozve se tříhlasý chór.

Draag se zatočí dokola a ukáže směrem, který Yannovi připadá podezřele náhodný.

„Tudy!“

Yann požádá svůj vnitřní hlas, aby mu propůjčil klid a vyrovnanost. „Proč tímhle směrem?“

Draag k němu výhružně přikročí, pompa, puch a zuřivost rovnoměrně zastoupena. „Máš lepší nápad, kterým směrem jít?“

„No, nemám!“ rupne Yann, stále čekající, až dorazí jeho vnitřní hlas. „Ale čím zatracená vina to je?“

„Tři dny jste strávili v té zavšivené vesnici, a co jste zjistili?“ Dáte mi za pravdu, když odhadnu, že odpověď zní nic?“

Yann cítil, jak se jeho ruka natahuje po holi. Kde čekal svůj vnitřní hlas, našel jen obrazy ušlechtilých lidí obklopených plameny a vstupující do náruče smrti.

Objevila se před ním zářivá purpurová stěna, přes jejíž průzračný povrch byl přízračný Draag sotva viditelný. Tallennin hlas přešel mýtinu.

„Máme povinnost, kterou musíme splnit, a vzájemný boj nám v tom nepomůže. Bez ohledu na to, jak by byl oprávněný.“

Yann udělá krok zpět a silová stěna zmizí. Tallena k němu dojde, vezme jej za paži a odvede jej pryč.

„Potřebujeme tě, Yanne. Čím horší je Draagovo jednání, tím víc tě potřebujeme.“

Usměje se. „Pojď. Co se mne týče, je Draagův směr stejně dobrý, jako jakýkoliv jiný. Vydejme se na pochod.“

Nadsvětí. Neurčitě později.

Otec všehomíra neměl žádné hodinky, na které by se mohl dívat, aby sledoval ubíhající čas, ba ani čas, který by sledoval. Jak už jsme několikrát zmínili, neměl čas v jeho říši žádný význam, a tedy nepřekvapivě neměly význam ani hodinky.

Ale v říši smrtelníků, kterou Otec všehomíra vytvořil, čas význam měl a tak některé z jeho podnikavějších výtvorů vynalezly zařízení, která sledovala ubíhání onoho času. Ti módychtivější mezi těmi podnikavějšími to posunuli ještě dál: připevnili si tato zařízení k zápěstí. Tvrdili – sobě, svým přátelům a kohokoliv se jim na nějakém večírku podařilo zahnat do kouta – že tomu tak je proto, aby mohli zjistit okamžitý čas pouze drobným pohybem a pohledem.

To je pochopitelně lež. Protože byli dost chytří na to, aby vytvořili takto komplikovaná zařízení plná mechanismů a magie, jsou nyní dost domýšliví na to, aby si je připevnili na zápěstí, aby mohli být všichni svědky jejich chytrosti.

A když tak učiní, všichni okolo pochopitelně oceňují jejich chytrost a o několik měsíců později, když zničí svoje složité zařízení mechanismů a magie jedním neopatrným švihem paží všichni okolo docení (za jejich zády) stupiditu, s níž je jejich chytrost mnohdy v nerozlučném svazku.

Na ničem z toho nezáleží s výjimkou jednoho detailu: právě nyní si Otec všehomíra přeje, aby měl hodinky, které by mohl zkoumat, i kdyby jen proto, aby si dokázal, že existence stále existuje, něco, o čem začíná rychle pochybovat.

U stolu je ticho a inspirace má zdá se problémy s dodávkami.

„Možná bychom mohli zopakovat, kde jsme skončili,“ navrhně Otec všehomíra. „Cestujete lesem směrem, který navrhl Válečník, když zaslechnete dusot kopyt z cestičky před vámi. To pak vedlo k debatě, jaké akce v důsledku toho podniknout.“

„Což pak vedlo k další diskusi na téma vesnice,“ doplní Paní.

„Ano. Možná, kdybychom se tedy vrátili k tématu dusotu kopyt.“

Okolo stolu dojde k výměně znepokojených pohledů. Konečně zjevně nešťastný Obchodník promluví, otráveně.

„Říkám, abychom šli a setkali se s kýmkoliv nebo čímkoliv to je.“

Válečník si povzdechne. „Fajn. Je to tvůj pohřeb, ale nečekej, že bych se účastnil.“

Cesta se rozšiřuje a přestává se kroutit lesem, šplhá mírně do svahu úbočí, aby zmizela za hřebenem, její leštěný mramorový povrch neposkytuje ani nejmenší náznak o jejím stáří. Yann se zastaví někde blízko středu cesty a otočí se, aby čelil zvuku blížících se kopyt.

Objeví se dva muži, jedoucí na bílých hřebcích, kteří by vypadali koňovitě, nebýt dvou bílých rohů, které každý z nich vystavoval na odiv. Jak se muži blíží, rozeznává, že jsou to Wešení. Zastaví svoje oře kousek od něj a pozdraví ho.

„Buď zdrav, cizince!“ zavolá na něj starší z páru. „Už jsme vás hledali.“

„Sejmu toho napravo výstřelem plamene ze Zpěváka smrti,“ řekne Válečník Obchodníkovi. „Ty si ber toho nalevo.“

Yann pomalu mávne rukou na staršího z Wešení a začne hovořit, přičemž se dostane až k „Buďte zdraví-“ předtím, než se Draagův burácivý výkřik „Sejmu toho napravo výstřelem plamene ze Zpěváka smrti, ty si ber toho nalevo!“ zarezonuj lesem.

Válečník se nakloní, co mu jen hrana stolu dovolí a zahrozí pěstí směrem k Otci všehomíra. „To jsem říkal já, ne Draag, a ty to víš!“

Otec všehomíra zvedne ruku a pokusí se uklidnit situaci. „Ale byla to instrukce od Draaga k Yannovi, která instruovala Yanna, co má dělat. A jelikož Yann stojí uprostřed cesty a Draag je nějakých 30 stop daleko v lese, musíš zvýšit hlas, aby tě slyšel.“

„Možná chce říct, že je Draag telepat?“ navrhně Šašek.

„No tak jsem to teda neřekl!“ prohlásí Válečník.

Chvíli to vypadalo, že by Otec všehomíra mohl ustoupit. Ale pak se nakloní dopředu, ukáže prstem znovu na Válečníka. „Řekl jsi to a já tě opakovaně varoval ohledně pokusů komunikovat, když toho tvůj smrtelník není schopen.“

Válečník si otočí židli a sedne se, zíraje na anonymní bod na stěně. „Fajn.“

Renaar byl na Wešena mladý, sotva ve svém čtvrtém století. Na rozdíl od postaršího filosofa kněze, kterého měl nyní za úkol eskortovat, člověka dosud nepotkal, byť o nich mnoho slyšel.

Příběhy pravily, že lidé žijí jepičí životy hnané hněvem a žádostí. Zkazky se vyprávěly o válkách, násilí, hrabivosti a ambicích.

Pak dorazily novinky o jejich objevení se ve vesnici a znesvěčujících skutcích takových rozměrů, že nebylo slov, která by je dokázaly popsat. Skutcích, zjevně spáchaných lidmi, které teď spatřili.

Jak se blížili k muži, který na ně čekal na cestě, pocítil Renar škubnutí instinktů, které dosud neznal. Uvědomil si, že je to strach. Uklidnil se, prozpěvuje si rychlou a tichou mantru sebekontroly a soustředil se na svou misi.

Eskortovat mentora Wyana na jeho misi k znovuvytvoření kontaktu s lidmi, kteří prošli Branou. Podporovat Wyana.

Chránit jej.

A pak z lesa vyšel výkřik, který bylo možno interpretovat jen jedním způsobem.

Útok.

Popohnal svého dvounožce mezi Wyana a člověka na cestě a křikl na svého mentora, aby se stáhl. Wyan váhal a na moment se Renaar obával, že je vše ztraceno. Ale pak člověk udělal krok zpátky, obrátil se a utíkal, vraceje se do lesa, ze kterého přišel.

Mise dosud neselehala.

„Stále nás sledují?“ dotíral Válečník.

Otec všehomíra unaveně kývne. „Ano.“

„Ale jeli jsme po skále.“

„Ano.“

„A potokem?“

„Ano. Stále vás sledují.“

Yann otočil Tekoucí vodu a ohlédl se údolím, kterým projížděli téměř celé odpoledne. Asi míli či dvě daleko prozrazoval zvedající se prach místo, kde se nacházeli dva Wešeni, které potkali na cestě.

Nyní už dva dny se snažili Wešenům ujet. A každou minutu těch dvou dní je Wešeni pronásledovali, následující je se stejnou neúprosnou nevyhnutelností s níž léto následuje jaro.

„Možná bychom na ně měli počkat a zjistit, co vlastně chtějí,“ navrhl, ale ostatní již se hnali dál po stezce a on si uvědomil, že mluvil k nikomu. Znovu obrátil Tekoucí vodu a pokračoval dál.

Lidé se vydali hned touto cestou a hned zase tamto, ale Wyan vždy věděl, kterou stezkou se dát.

Renaar je nyní už viděl, čtyři tečky propracovávající si cestu po svahu úzkého údolí. Popohnal svého dvounožce kupředu, ale pak pocítil ruku na svém rameni.

Wyane.

„Nech je. Potřebuji s nimi mluvit, ale jejich pronásledováním toho nedosáhneme.“

Starý Wešen otočil svého dvounožce a vyrazil směrem, z něhož přijeli. Renaar věnoval čtyřem tečkám stoupajícím daleko před ním do vrchu poslední pohled a pak se otočil, aby následoval svého mentora.

Lopata pronásledoval zajíce po zajíci bující planině, když pocítil dotek svého pána, který se jej třesením pokoušel vzbudit. Otevřel oko a rychle s ním přešel okolí, rozpoznával jen vágně známé tvary vydávající vágně známé pachy.

Zvedl hlavu, věnoval svým spodním oblastem pár povrchních olíznutí, postavil se na nohy a vydal se hledat nejbližší strom, který promptně počůral. Po rychlém začichání, zda je řádně označováno, se vzdálil o pár stop, než se začal freneticky válet po zemi a drbat se.

Nikdy nepochopil, proč tohle dělá, ale z nějakého důvodu se mu to vždycky zdálo tak nějak důležité. Pokračoval ve svém obeplutí tábora, čichaje u každého stromu a značkuje každý z nich známým pachem.

Něco bylo špatně.

Něco chybělo.

Tallena dokončila memorizování kouzel pro ten den a opatrně zavřela knihu kouzel, přičemž si dala záležet na tom, aby pevně utáhla její koženou sponu.

Rozhlédla se po shonu probouzejícího se tábořiště. Po třech dnech, kdy je pronásledovali Wešeni bylo docela úlevné, že jim konečně unikli a mohli se konečně oddat řádnému nočnímu odpočinku.

V centru paseky, krom stále řeřavých uhlíků ohniště, se krčil Kopec, píchaje vidličkou do slaniny, která se smažila na malé pánvičce balancující na dvou políčkách, rámuujících oheň. Vedle něj pokukovali Lopata a opice s vyhlídkou krmení. Na jedné straně od nich se protahoval Yann, pomalu procházející sérii rytmických pohybů, které jeho lidé užívali, aby zůstali pružní při pobytu na pláních.

Na druhé straně ohně klečel Draag nad svou rozebranou zbrojí a zuřivě ji cídil malým hadříkem, mulaje v náhodných intervalech přísežná slova.

Pak něco cvaklo Talleně v hlavě.

„Kde je Kámen?“

Spáč se podíval na Obchodníka. „Nenásledoval jsem tě?“ zeptal se.

Paní je rychle přerušila. „Yann byl sám, když Tallena dorazila na mítinu.“

„Och.“ Spáč se na chvíli podíval do země. „Ale já jsem říkal, že tě následuji. Proto jsem byl na místě srazu, když jste mluvili s tím starým elfským týpkem!“

Otec všehomíra se dostal až k „Není to -“ než to vzdal.

Spáč se rozhlédl okolo stolu a pak upřel svůj ublížený pohled na Otce všehomíra. „Říkal jsem, že následuji Yanna. Fakt.“

Yann ukázal za Tallenu, tam kde Kámen seděl na padlém poleni na druhé straně mýtiny. „Je támhel. Sledoval mne z Wešenské vesnice.“

Obchodník hněvivě zabubnoval prsty na stůl. „Tohle není správné. Říše pod námi není určena pro nás na hraní, abychom ji takhle manipulovali sem a tam, jako by to byl pouhý lístek ve větru. Kámen se nemůže jednoduše objevovat a mizet z reality jako duch ze stroje. Musí být nějaké lepší vysvětlení.“

„Neviděl jsem jej, od okamžiku, kdy jsme utekli z Vesnice,“ řekl Yann Tallenně.

„A takhle to má jako fungovat, jo?“ zeptal se Šašek posměšně. „Yann, Tallenna, Kopec a Draag se po úniku z vesnice sejdou a pak vyrazí pryč, bez toho, že by na Kamena počkali a bez toho, aby se vůbec rozhodli, že na něj nebudou čekat? A pak jedou tři dny bez něj, ani jej nezmíní, ani neprobírají, zda se pro něj vrátit, ba si ani neuvědomí, že tam není?“

„Hele,“ řekne Otec všehomíra. „Pojďme se shodnout na tom, že jej momentálně nevidíte.“

„Možná tady někde je,“ řekne Yann Tallenně, ale já jej momentálně nejsem s to zahlédnout.“

„A takhle je to lepší jo?“ zeptá se Šašek.

„Já jsem tady!“ křičí Kámen ze vzdálenější strany mýtiny.

„Hele, to taky nefunguje. Prostě buď zticha.“

„Ignorujte mne,“ křičí Kámen. „Nejsem tady, promiňte.“

Okolo stolu se opět rozhostilo známé ticho.

Konečně jej narušil Otec všehomíra. „Možná, že vaši smrtelníci věděli, že s nimi Kámen není, ale každý jednotlivě došli k závěru, že je příliš nebezpečné se vracet a předpokládali, že ostatní to vnímají stejně.“

Paní na okamžik přikývne. „Myslíš jako nevyslovený souhlas o předmětu, který bude z konverzace tabuizován?“

Otec všehomíra entuziasticky kývne. „Přesně!“

Již více nečekejte. Draag se vrátil. Pojdme pokračovat v naší výpravě za slávou a bohatstvím. Vyjdeme se na pochod!“

Tallena pohlédne nejprve na Kopce, pak na Yanna a spatří ten samý pocit spoluviny v jejích tvářích, o němž ví, že se zračí i v té její. Možná, že Kámen unikl z té pekelné díry, kterou se ta vesnice stala a možná, že nikoliv. Ale v každém případě, vracet se tam a hledat ho by znamenalo riskovat zajetí jich všech.

Otočila se k Draagovi. „Kterým směrem?“

Paladin temnot na ni krátce pohlédl, možná spatřil v jejích očích obtížné rozhodnutí, které musela podstoupit, ale neřekl nic krom krátkého kývnutí porozumění a souhlasu. Pak se obrátil a ukázal do lesa.

„Tudy!“

Tallenna nevěděla, proč si vybral právě tento směr, a podezřívala jej, že to také neví. Ale žal a argumentace nejsou dobrými společníky a tak bylo přijetí snazší.

Udělala krok ke svému koni, už i vložila nohu do třmenu a přitáhla se-

„Ne!“

Hlas byl Yannův. Ostrý. Naštvaný.

Obchodník udeřil pěstí do stolu. „Kámen jede jako část Yannova klanu a Yann jako část Kamenova. Yann je k němu poután přísahou, bratrstvím a ctí svého lidu. Neopustil by jej.“

Šašek se nakloní kupředu. „Pomohlo by, kdybychom jej nějak ucitli?“

„Co máš na mysli?“ zeptá se Paní.

„Yann má pravdu!“ řekne pochmurně Kopec. „Nemůžeme jednoduše jen tak odjet. Pokud je pro nás Kámen vskutku ztracen, pak je musíme patřičně uctít.“

Yann chvíli přemýšlí, pak kývne. „Nevím nic o zvycích Kamenova lidu, když vzpomínají na padlé druhy. Víš o tom něco?“

„Pouč mně!“ vykřikne Šašek. Podívá se na Spáče. „Jaký druh zvyků mají Kamenovy lidé, pro tenhle druh věcí?“

„Zvyků?“ řekne Spáč, zmateně. „Lidé?“

„Odkud pochází?“ zeptá se Paní.

„Ze Známých zemí. Tamodtud pocházíme všichni, ne? Měl jsem si vybrat nějakou specifickou oblast?“

Půlčík smutně pokrčí rameny. „Také nevím nic o zvycích jeho lidu. Možná bych nás mohl provést vzpomínkovou ceremonií, kterou užívají moji lidé k zapamatování si padlých a ztracených?“

Yann přistoupí k půlčíkovi a poklekně, aby mu mohl pohlédnout do očí. „Byť jsi malý svou postavou, jsi velký duchem. Já, Yann, syn Yonny, která byla dcerou Yakka z klanu Grell a ze Severních plání jsem potěšen, že tě mohu zvat bratrem. Prosím pokračuj a proved' nás způsoby vašeho lidu.“

Půlčík neřekne nic, ale namísto toho zamíří do svých sedlových brašen, vyndá čtyři malé cínové pohárky a láhev obsahující jantarově zbarvenou tekutinu.

Nalije malé množství tekutiny do každého z šálku a podá každému ze svých tří druhů jeden a jeden si nechá pro sebe.

„Oheň tohoto nápoje představuje oheň života toho, jehož vzpomínáme. Nyní se postavme tváří v tvář a pozdvihněme číše.“

Kopec stojí před Yannem, s Tallennou po levici a Draagem po pravici.

„Na Kamena!“ řekne a pozdvihne pohár před sebe.

„Na Kamena!“ zopakují ostatní.

Kopec prolije pohár tekutiny hrdlem. Příjemně to pálí, jak by ostatně mělo. Ostatně vysvobodil jej z nejspodnějších částí Wešenského vinného sklípku.

Podívá se pomalu dokola na každého ze svých tří druhů a kývne.

„Fajn. Tak jdeme!“

Tomu říkáš uctění?“ zeptá se Obchodník.

Šašek pokrčí rameny. „Mně to přijde fajn.“

Z druhé strany stolu se ozve hlas.

Je to Spáč. „Nejsou tyhle uctění věc pro lidi, kteří jsou mrtví?“

Nikdo mu neodpoví.

„Nemůžu být mrtvý,“ řekne. Podívá se na Otce všehomíra. „Řekl bys mi, kdybych byl mrtvý! Neřekl mi to, že ne?“

„Ne, neřekl,“ poví mu Otec všehomíra. „Nejsi mrtvý.“ Podívá se postupně na každého z ostatních Bohů. Tehdy jste žádné uctění nedělali, takže se nemůžete vrátit zpátky a říct, že teď si jedno uděláte.

Už jsem jednou řekl, že žádné vrácení v čase provozovat nebudeme. Dělat to je výsměchem celé říši smrtelníků. Odteďka, co se stane, se stane, a vy se prostě musíte vypořádat s důsledky.“

Na chvíli se odmlčí, pak zvedne ruce. „Proč, pokud už vracíme čas zpátky do okamžiku, kdy jste se shromáždili na mýtině, jej nevrátit o další hodinu nebo tak, předtím než Draag vstoupil do vesnice a předtím, než jste Kamena ztratili, a tak se zbavit celého problému!“

„Shledávám to přijatelným,“ zahřmí Válečník.

„Pro mne to funguje,“ přidá se Šašek.

„Vyřešilo by to mnoho potíží,“ přizná Obchodník váhavě.

Paní souhlasně kývne.

Šašek se nakloní dopředu. „Tak tedy do vesnice?“